

ת"פ 40209/12/13 - מדינת ישראל נגד מוהר עדנאן

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 40209-12-13 מדינת ישראל נ' עדנאן(עציר)

בפני בעניין: כב' השופט אביטל חן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוהר עדנאן (עציר)

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הורשע בהתאם להודאתו בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, לפי סעיף 12 (1) לחוק הכניסה לישראל, תשי"ב-1952.

על פי עובדות כתב האישום ביום 18/12/13 בסמוך לשעה 16:00 בקרבת בסיס צבאי עופרית, שהה הנאשם שלא כדין בישראל, מבלי שהיה בידו אישור שהייה כדין.

בטיעוניה לעונש, עמדה המאשימה על חומרת העבירה בה הורשע הנאשם, והעובדה שקיומו של עונש מאסר תלוי ועומד כנגדו בגין עבירה זהה [ת"פ 49204-07-11 (שלום-נצרת)], לא הרתיעו אותו מלשוב ולבצע אותו מעשה.

לטענת המאשימה, מתחם הענישה בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין בנסיבות הענין נע בין 4 ל-6 חודשים ומבקשת להטיל על הנאשם מאסר בפועל בתוך המתחם, מאסר מותנה והפעלת ההתחייבות בתיק 49204-07-11.

מנגד, התייחס הסנגור בטיעוניה לעונש כי הנאשם סובל מבעיות בריאותיות, ולטענת הנאשם, כי בדרכו לרמאללה, טעה בדרך, והגיע לישראל.

לענין בקשת התביעה להפעלת עונש המאסר העומד כנגד הנאשם, טוען הסנגור כי מדובר בעונש מאסר לא פרופורציונאלי, שנקבע לתקופה ארוכה בת חצי שנה, ומבקש להורות על הארכתו ולהסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם בתיק הנוכחי.

לטענת הסנגור, מתחם הענישה הראוי בנסיבות הענין הינו בין מאסר מותנה לבין מאסר קצר בן מספר ימים.

מתחם העונש ההולם

בהתאם להוראת סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בבצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנוהגת.

הערך החברתי המוגן במקרה דנן, הינו זכותה של המדינה להגן על ריבונותה ובכלל זאת בטחונה ובטחון תושביה. בחינת מידת הפגיעה בערך המוגן מובילה למסקנה כי אין מדובר בפגיעה משמעותית שכן לא נלוו לעבירה עבירות נוספות ולא נגרם נזק.

בחינת הענישה הנוהגת מעלה כי בגין עבירה של כניסה לישראל שלא כדין, בנסיבות דומות למקרה שבפני נגזר עונש שנע בין מאסר מותנה למספר חודשי מאסר.

בעניין זה, אפנה לפסק דינו של כב' השופט ד"ר עמי קובו, אשר בת"פ (פתח-תקווה) 40821-02-13 ריכז שורה של פסקי דין, בהם הורשעו נאשמים בעבירה של כניסה לישראל שלא כדין, בנסיבות דומות למקרה דנן:

א. ברע"פ 3683/13 חושיה נ' מדינת ישראל (4.8.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר נדון ל-30 ימי מאסר בפועל בגין ביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק.

ב. ברע"פ 4088/13 הדרי נ' מדינת ישראל (11.6.13), נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם, אשר בית המשפט המחוזי החמיר את עונשו מהסתפקות בימי מעצרו (3 ימים) ל-30 ימי מאסר בפועל.

ג. בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 37240-07-11 מדינת ישראל נ' אקרע (21.7.13), החמיר בית-המשפט המחוזי בעונשו של נאשם שהורשע בעבירה של שהייה בלתי חוקית, לעונש של 3 חודשי מאסר בפועל.

ד. בעפ"ג (מח' מרכז-לוד) 46768-04-13 מדינת ישראל נ' אלהרוש (28.4.13) החמיר בית-המשפט המחוזי בעונשו של נאשם שהורשע בשלוש עבירות של כניסה ושהייה בישראל שלא כדין, לעונש של חודשיים מאסר בפועל.

ה. בעפ"ג (מח' ים) 44287-02-13 מדינת ישראל נ' אללטיף (24.2.13) קבע בית-המשפט המחוזי בירושלים את מתחם העונש ההולם כעומד בין עשרה ימי מאסר לבין שישה חודשים, ודחה ערעור על גזר דין אשר קבע עונש בגדרי מתחם זה, של 14 ימי מאסר בפועל.

ו. בת"פ (ת"א) 57968-01-13 מדינת ישראל נ' עויס (19.2.13), קבע בית-המשפט כי מתחם העונש ההולם בעבירה של שהייה בלתי חוקית הינו החל ממאסר מותנה וכלה ב-5 חודשי מאסר בפועל, וגזר על הנאשם 50 ימי מאסר בפועל.

ז. בת"פ (רמ') 32722-06-13 מדינת ישראל נ' זמאערה (10.7.13), הורשעו הנאשמים בביצוע עבירה של שהייה בלתי חוקית בישראל יחד עם ביצוע עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו. בית-המשפט גזר על הנאשמים עונש מאסר בפועל למשך 26 ימים, כאשר קבע כי אין הצדקה

להחמיר עם הנאשמים בהטלת עונש חמור יותר באופן משמעותי, משהיה מוטל עליהם אילולא הורשעו גם בעבירת ההפרעה.

- ח. בת"פ (ת"א) 34819-11-12 **מדינת ישראל נ' אלעמלה** (27.11.12), קבע בית המשפט כי כאשר מדובר בכניסה אחת לישראל שלא כדין, המתחם ינוע בין מספר ימי מאסר לבין 5 חודשי מאסר בפועל. כאשר מדובר בכניסה לישראל, שאליה נלוו עבירות נוספות שנועדו להקל על העבירה העיקרית - המתחם ייקבע בהתאם לחומרתה של העבירה הנלווית. הנאשם הורשע בביצוע עבירות של שהייה בישראל שלא כדין ובשימוש במסמך מזויף, ונדון ל-21 ימי מאסר בפועל.
- ט. בת"פ (פ"ת) 53825-09-12 **מדינת ישראל נ' עיסא** (6.12.12), הורשע הנאשם בביצוע 2 עבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל. בית המשפט הסתפק בימי מעצרו של הנאשם (14 ימים).
- י. בת"פ (ת"א) 51943-06-13 **מדינת ישראל נ' אבן עלי** (25.6.13), הורשעו הנאשמים בשתי עבירות של כניסה לישראל שלא כדין, ונדונו ל-10 ימי מאסר בפועל.
- יא. בת"פ (נת') 9489-07-13 **מדינת ישראל נ' עטאר** (9.7.13), הורשע הנאשם בביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כחוק. בית המשפט הסתפק בימי מעצרו של הנאשם (7 ימים).
- יב. בת"פ (כ"ס) 20286-05-12 **מדינת ישראל נ' קרעאן** (24.6.13), הורשע הנאשם בביצוע 3 עבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל. בית המשפט הסתפק בימי מעצרו של הנאשם (יומיים).
- יג. בת"פ (כ"ס) 4883-07-13 **מדינת ישראל נ' שחתית** (14.7.13) קבע בית-המשפט מתחם עונש הולם לעבירה של שב"ח שהרף הנמוך שלו הינו מאסר מותנה וגזר על הנאשמים עונש מאסר מותנה. המאשימה לא עירערה על גזר דין זה.
- יד. בת"פ (כ"ס) 48954-02-11 **מדינת ישראל נ' ברברי** (1.7.13), לאור נסיבות חריגות בעניינו של הנאשם, אשר הורשע בביצוע עבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל, העסקת תושב זר והתחזות כאדם אחר, גזר בית-המשפט על הנאשם עונש מותנה, כאשר קבע כי המסר העונשי המתאים יועבר באמצעות השתת קנס מכביד.
- טו. בת"פ (י-ם) 1221-10 **מדינת ישראל נ' פקיה** (2.6.13), הורשעו הנאשמים 1 ו-2 בביצוע עבירה של כניסה לישראל שלא כדין. המאסר המותנה שעמד נגד הנאשם 1 הוארך ועל הנאשם 2 נגזר מאסר על תנאי.

הלכה כי יש לקבוע את מתחם הענישה בהתאם לנסיבותיו האינדיווידואליות של כל מקרה ומקרה. לענין זה אפנה לדבריו של כב' השופט רובינשטיין ברע"פ **3173/09 פראג'ין נגד מדינת ישראל** לענין רמת הענישה הראויה בעבירות של שהייה בלתי חוקית בישראל:

"דומה כי חופות על הכרעתנו מחד גיסא, גישה מרתיעה המצדיקה עמדה מחמירה, ומאיך גיסא, התיחסות מידתית לעבירת השהיה על פי נסיבות האדם העומד לדין. הדברים נאמרים, כמובן, בקיום רחבים, ושיקול הדעת נתון לבית המשפט הדן. בלא נטיעת מסמרות נאמר, כי בהנחה שהמדובר בשהיה שניה בישראל שלא כדין (ועל הראשונה כנמסר אין ממהרים להעמיד ככלל לדין), העונש הראוי הוא עונש מאסר בפועל, למעט במקרים שנסביבותיהם האישיות חריגות, כגון חולי אקוטי במשפחת הנאשם. אין בכך כדי למנוע מן התביעה להעמיד לדין גם על שהיה ראשונה שלא כדין, אך במקרים כאלה, אם אין נלוות אליהם עבירות אחרות, ואין

הקשר בטחוני, ככל שהמדובר בשהיה קצרה מאוד בישראל, ניתן להסתפק במאסר על תנאי, תוך החתמת הנאשם על התחייבות כספית שלא לחזור על המעשה, ותוך שילוחו לשטחי הרשות ללא שיהוי. כאמור, בשהיה שניה שלא כדין העונש הראוי הוא מאסר בפועל, לשם הרתעה, ואורכו צריך להיגזר מנסיבות המקרה והנאשם, כך שיחוש שהדבר אינו כדאי ועם זאת, יובאו בחשבון נסיבות המצוקה. ברי כי עבירות נלוות יאריכו את תקופת המאסר בהתאם לחומרתן, ולמשל במקרה של זיוף או התחזות אין כל מניעה מתחילה מהטלת מאסר בפועל, מאחורי סורג ובריח, של חודשים ממושכים, וכן מאסר על תנאי וקנס. לגבי עבירות חוזרות ונשנות, ובודאי לגבי מי שמאסר על תנאי תלוי כנגדו, ניתן כמובן להחמיר יותר ולהפעיל את המאסר על תנאי בצורה מתאימה. פשיטא כי איננו עוסקים כאן בעבירות בטחוניות, שהענישה לגביהן היא בסדרי גודל אחרים. כללם של דברים לגבי שוהים בלתי חוקיים: יפה לענייננו גישה הדרגתית, תוך מתן סיכוי ל"הפקת לקחים", מן הקל אל הכבד ואל הכבד ממנו, לפי הנסיבות."

במקרה שבפני בו הנאשם לא ניצל את הזכות שניתנה לו ל"הפקת לקחים" ובמהלך התקופה בה עומד כנגדו מאסר מותנה, חזר וביצע עבירה נוספת, אין להסתפק בהטלת מאסר מותנה ויש להטיל עליו עונש מאסר לריצוי בפועל.

פסיקת בתי המשפט המחוזיים בעבירה חוזרת מתווה ענישה במתחם שנע בין חודש ל-6 חודשי מאסר (ראה: עפ"ג (מח-ירושלים) 21971-01-13; עפ"ג (מח-מרכז) 57019-07-12).

בהתחשב בנסיבות המקרה שבפני, בערכים המוגנים ובמדיניות הענישה הנוהגת, אני סבור כי מתחם הענישה ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם הינו בין חודש ל-6 חודשי מאסר.

גזירת העונש המתאים

בגזירת העונש המתאים לנאשם, וכקבוע בסעיף 40 יא' לחוק, יש מקום להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, עליהן ניתן ללמוד מטיעוני הצדדים.

הנאשם צעיר, בן כ-22 שנה, שוהה במעצר מיום 18/12/13.

הנאשם נטל אחריות, הודה בביצוע העבירה ובכך חסך זמן שיפוטי יקר, למרות שלא הביע חרטה על מעשיו.

לקחתי בחשבון את עברו הפלילי של הנאשם הכולל הרשעה בעבירת שבל"ר מיום 15/1/11 בגינה ריצה עונש מאסר בפועל ל-6 חודשים, והרשעה בעבירות של כניסה לישראל וזיוף, אותן ביצע ביום 25/7/11 ובגין ריצה עונש מאסר לתקופה בת 60 יום ולמאסר מותנה בר הפעלה למשך 6 חודשים. עוד הורשע הנאשם בבית משפט צבאי בגין עבירות מיום 18/1/09 שעניינן ירי לצורך ניסוי ונהיגת רכב רשום באזור על פי צו הוראות בטחון תשכ"ט-1969 בגין ריצה עונש מאסר לתקופה בת 70 יום.

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירה בה הורשע הנאשם, מחייבת הטלת עונש ממשי ומרתיע בדמות מאסר בפועל. נוכח עברו הפלילי של הנאשם, ובעיקר קיומו של מאסר מותנה בר הפעלה. עם זאת השתת עונש מאסר בן 6 חודשים כמתחייב מהפעלת המאסר המותנה, הינה מכבידה יתר על המידה בנסיבות ביצוע העבירה שבפני.

בנסיבות העניין ולאחר שנתתי דעתי כי מדובר בעבירה חוזרת, אך יחידה, בנסיבות הנוכחיות וללא סממנים של עבירת ביטחון, ולכך שהנאשם עצור למעלה משלושה חודשים ראיתי להסתפק בימי מעצרו ולדונו לעונשים הבאים:

1. מאריך תקופת התנאי ביחס לעונש המאסר במותנה אשר הושת על הנאשם בת"פ 49204-07-11 (שלום -נצרת) למשך שנתיים נוספות.

2. הנאשם ישלם קנס בסך 5000 שח עד ליום 1/6/14.

ניתן היום, 30/3/14 בנוכחות הצדדים.